

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/19/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118239673
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:6118239673.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobkyne: Š. X., S.. XX. XX. XXXX, M. V. E. XXX/XX, XXXXX W. S. N., právne zastúpená WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Na rozhladke 2, Bratislava-mestská časť Nové Mesto 831 01, IČO: 50 680 552, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.399,94 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 4Csp/65/2018-153 zo dňa 12.07.2018 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobcovi priznáva náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol: „Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.399,94 EUR spolu s úrokmi z omeškania vo výške:

5,75% p. a. zo sumy 19,06 od 2.4.2013 do zaplataenia

5,75% p. a. zo sumy 80,37 od 2.5.2013 do zaplataenia

5,50% p. a. zo sumy 80,37 od 2.6.2013 do zaplataenia

5,50% p. a. zo sumy 80,37 od 2.7.2013 do zaplataenia

5,50% p. a. zo sumy 80,37 od 2.8.2013 do zaplataenia

5,50% p. a. zo sumy 80,37 od 2.9.2013 do zaplataenia

5,50% p. a. zo sumy 80,37 od 2.10.2013 do zaplataenia

5,50% p. a. zo sumy 80,37 od 2.11.2013 do zaplataenia

5,25% p. a. zo sumy 80,37 od 2.12.2013 do zaplataenia

5,50% p. a. zo sumy 27,93 od 2.7.2013 do zaplataenia

5,50% p. a. zo sumy 64,29 od 2.8.2013 do zaplataenia

5,50% p. a. zo sumy 64,29 do 2.9.2013 do zaplataenia

5,50% p. a. zo sumy 64,29 do 2.10.2013 do zaplataenia

5,50% p. a. zo sumy 64,29 do 2.11.2013 do zaplataenia

5,25% p. a. zo sumy 64,29 do 2.12.2013 do zaplataenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a) a b), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1 až 3, § 53 ods. 5, § 54 ods. 1 a 2, § 451 ods. 2, § 456, § 457, § 517 ods. 2, § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení uviedol, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom došlo dňa 08.08.2011 k uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300040395. Podľa zmluvy bol žalobcovi poskytnutý revolvingový úver vo výške 1500 eur, ktorý sa zaviazal splácať v splátkach po 80,37 eur, a to v 42. mesačných splátkach. RPMN po poskytnutí revolvingu činila 63,32 % a ročná úroková sadzba predstavovala 76,21 %.

Medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom dlžníkom došlo dňa 08.08.2011 k uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300040396. Podľa zmluvy bol žalobcovi poskytnutý revolvingový úver vo výške 1500 eur, ktorý sa zaviazal splácať v splátkach po 80,37 eur a to v 42. mesačných splátkach. RPMN po poskytnutí revolvingu činila 63,32 % a ročná úroková sadzba predstavovala 76,21 %.

Z výpisu z účtu žalovaného vyplýva, že na zmluvu č. 8300040396 bolo zaplatené spolu 1.549,38 eur a na zmluvu č. 8300040395 bolo zaplatené spolu 2.162,02 eur.

Zmluvy neobsahujú v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, povinnú náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. Zmluvy neobsahujú ani ďalší povinný údaj, a to podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských - úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je poskytnutý spotrebiteľský úver (úvery) potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Z prehľadu platieb k zmluve o revolvingovom úvere vyplýva, že žalobkyni bola poskytnutá suma spolu 2311,46 eur, pričom uhradila sumu 3711,40 eur. Keďže pri závere o tom, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov a žalobkyňa uhradila žalovanému vyššiu sumu, než na akú mu vznikol nárok, je žalovaný povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie spolu vo výške 1399,94 eur predstavujúceho rozdiel medzi poskytnutou sumou a uhradenou sumou. Nakoľko žalobkyňa uhradila jednotlivé platby aj po uhradení samotnej istiny, súd zaviazal žalovaného aj na úroky z omeškania, tak ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.

Predmetný nárok súd nepovažoval za premlčaný, nakoľko za premlčaciu lehotu považuje plynutie 10-ročnej lehoty podľa § 107 ods.2 Občianskeho zákonníka, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu, čo vyplýva z prehľadu platieb vydaného žalovaným, keď k rozhodnému dňu žalobkyňa uhradila žalobcovi viac ako jej bolo poskytnuté, čím došlo k vzniku bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Žalovaný poznal skutkové okolnosti, z ktorých vychádzal a poznal ich aj v čase vzniku, napriek tomu, že vedel, že takáto zmluva nie je v poriadku prijal finančné prostriedky nad poskytnutý úver, čo bolo potvrdené aj výpoveďou žalobkyne. Konal tak úmyselne.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že otázka obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola až donedávna posudzovaná rôzne, pričom k zjednoteniu rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky podstatne prispelo konanie pred Súdny dvorom Európskej únie vo veci C-42/15. Bezúročný môže byť úver len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybníť rozsah záväzku spotrebiteľa. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. Súd prvej inštancie nesprávne interpretuje zákonné ustanovenie vyžadujúce uvedenie termínu konečnej splatnosti pri použití komparatívnej metódy s „dátumom konečnej splatnosti“. Z jazykového hľadiska totiž ide o dva odlišné pojmy. Pokiaľ ide o uvádzanie konečnej splatnosti úveru, je potrebné uviesť, že táto náležitosť nemôže a nikdy nemohla byť v zmysle úniijného práva dôvodom pre bezúročnosť úveru. V tomto smere poukázal aj na rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Cdo/146/2017. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z

článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, spôsobom vyplývajúcim zo splátkového kalendára, ktorý predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere. Žalobca mal objektívnu vedomosť o tom, kedy nastáva termín splatnosti prvej i poslednej splátky úveru (vychádzajúc z počtu splátok a obsahu Oznámenia veriteľa o schválení úveru a Splátkového kalendára). Údaj o úrokovej sadzbe sa nachádza ako v bode 5 Zmluvy (predstavujúcej žiadosť o poskytnutie úveru), tak aj v bode 6 (predstavujúcej akceptáciu predloženého návrhu zo strany dlžníka). Počet splátok nie je jediným relevantným údajom, ktorý vstupuje do vzorca výpočtu RPMN. Podstatné pre konanie je v tomto prípade ustanovenie článku 2., ods. 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere. RPMN schváleného úveru je možné určiť až po schválení úveru. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobu v celom rozsahu zamietá a žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu, eventuálne aby zrušil predmetný rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že pokiaľ žalovaný namieta, že v zmysle rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 bezúročný môže byť spotrebiteľský úver len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybniť rozsah záväzku spotrebiteľa, dovoľujeme si poukázať na skutočnosť, takýto záver nemá oporu v platnom právnom poriadku SR. Žalobkyňa ako spotrebiteľka nemala pri uzatváraní zmluvného vzťahu so žalovaným ako dodávateľom žiadnu vyjednávaciu pozíciu na to, aby mohla predložený návrh zmluvnej dokumentácie, rozdelený do 2 samostatných listín s 2 samostatnými číslami zmlúv, zmeniť. Termín konečnej splatnosti nie je uvedený v žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru zo dňa 28.7.2011, ale je uvedený len v oznámení o schválení zo dňa 8.8.2011. Obdobne to platí aj pre RPMN, kde v žiadosti je uvedená predpokladaná RPMN, ale v oznámení je uvedená iná, síce nižšia, ale iná RPMN. Nakoľko absentuje písomný súhlas žalobkyne ako spotrebiteľa, údaj o RPMN nie je dohodnutý písomne, a teda nie je dohodnutý v súlade s ust. § 9 ods. 1 Zákona, a teda úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

4. Žalovaný v replike konštatoval, že výklad vnútroštátneho zákona č. 129/2010 Z.z. nemôže byť výkladom izolovaným, teda takým, ako by ani nejestvovala povinnosť eurokonformného výkladu. Ak účelom prijatia zákona č. 129/2010 Z.z. je implementácia smernice 2008/48/ES, potom úmyslom zákonodarcu zrejme nebolo porušiť únijné právo a zavádzať ustanovenia, ktoré sú s ním v rozpore. Ak sa tak stalo, potom v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, C-212/04 a uznesenia NS SR 3Cdo/146/2017 je nutnosť skúmať prípustnosť, účinky a hranice eurokonformného výkladu.

5. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania.

6. Je nepochybné, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8300040395 zo dňa 08.08.2011 ako aj zmluva č. 8300040396 zo dňa 08.08.2011, uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľkou, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zrejme, že na predmetné zmluvy je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Predmetné zmluvy sú zároveň zmluvami o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ).

7. V súvislosti s údajom podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. a rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a.s. a Klára Biróová odvolací súd poukazuje na priamy účinok smerníc. Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia.

Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry SD EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verzus spotrebiteľ) v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručuje

jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice.. priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice.

Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať.

Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 ods.2 písm. f) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru

Odvolačný súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii údajov o termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ). Termín konečnej splatnosti v zmluve uvedený nie je a tento nemožno určiť ani na základe ostatných údajov uvedených v zmluve, keďže v zmluve je uvedený len počet splátok, periodicita splácania, absentuje však uvedenie dátumu prvej splátky. Keďže nie je zrejmé dátum počiatku povinnosti splácania úveru, nemožno určiť ani jeho konečnú splatnosť (§ 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ) ani termíny jednotlivých nasledujúcich mesačných splátok (§ 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ). S absenciou predmetných náležitostí zákon spája sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti (§ 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ).

Pokiaľ žalovaný namieta, že údaj o termíne o konečnej splatnosti úveru, termíne prvej a poslednej splátky je obsiahnutý v listine označenej ako „Oznámenie veriteľa o schválení úveru“ ako aj v Splátkovom kalendári, k tomuto odvolací súd konštatuje, že predmetné listiny žalovaný súdu nepredložil, tieto nie sú obsahom spisu, čo znamená, že žalovaný vo vzťahu k predmetnému tvrdeniu neunesol dôkazné bremeno. Odvolací súd však pre úplnosť uvádza, že mu je z jeho rozhodovacej činnosti známe (porovn. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/100/2018, 17Co/174/2018, 17Co/155/2018, 17Co/154/2018), že oznámenie o schválení úveru a splátkový kalendár sú vyhotovované dodávateľom - žalovaným až po podpise zmluvy spotrebiteľom. Uvedenie obligatórnych údajov v takýchto listinách nie je postačujúce, nakoľko listiny nie je možné považovať za súčasť zmluvy o úvere, keďže predstavujú jednostranné oznámenie veriteľa, ktoré spotrebiteľ písomne neodsúhlasuje a o jeho obsahu v čase podpisovania zmluvy nemá vedomosť. Termín konečnej splatnosti úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu. V opačnom prípade by sa minulo účinku ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v rozhodnom čase, ktorého cieľom bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku.

8. Je tiež zrejmé, že žalobkyňa v čase podpisu zmlúv o úvere (28.07.2011) nemala vedomosť o výške RPMN, resp. bola jej známa len „predpokladaná RPMN“ - 70,01 %, pričom konkrétnu výšku RPMN vzťahujúcu sa na daný úver až následne uviedol žalovaný v čl. 6 zmluvy, a to dňa 08.08.2011 (69,08 % pri zmluve č. 8300040395, 69,06 % pri zmluve č. 8300040396) pričom táto sa nezhoduje s hodnotou predpokladanej RPMN. Hodnota RPMN musí byť riadne určená a predstretá spotrebiteľovi najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu. Nepostačuje, ak je výška RPMN oznámená spotrebiteľovi jednostranným úkonom veriteľa až po podpise zmluvy spotrebiteľom. Navyše je zrejmé, že výška RPMN nie je v zmluvách v bodoch 6. zmluvy uvedená správne vzhľadom na skutočnosť, že výška RPMN nikdy nemôže byť nižšia než úroková sadzba, keďže RPMN zohľadňuje všetky náklady spojené s úverom. Aj s absenciou údajov o RPMN zákon č. 129/2010 Z.z. spája sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti (§ 9 ods. 2 písm. j) v spojení s § 11 ods. 1 písm. a)).

9. Uvedené okolnosti zhodne ako prvoinštančný súd považoval odvolací súd za podstatné pre určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov poskytnutých žalobkyni.

10. Na dôvažok odvolací súd uvádza, že zmluvy o úvere zo dňa 08.08.2011 obsahujú neprijateľnú podmienku (bod 8.1 zmlúv), nezodpovedajú požiadavkám stanoveným právnymi normami zameranými na ochranu spotrebiteľa. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku bola vyhlásená zmluvná podmienka, ktorou žalovaný pri uzatváraní zmluvy určil poplatok za možnosť odkladu splatnosti splátok úveru (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 20Co/99/2014, 15Co/70/2015, 17Co/294/2014), v dôsledku čoho je žalovaný podľa § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka povinný zdržať sa používania takejto podmienky v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi, a teda nie je ani oprávnený požadovať plnenie na základe predmetnej neprijateľnej podmienky.

Súdy SR opakovane dospeli k záveru, že výška úrokov dojednávanych v zmluvách o spotrebiteľských úveroch uzatváraných so žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 17Co/25/2016, rozsudok Krajského súdu v Trnave vo veci 9Co/401/2012, rozsudok Krajského súdu v Košiciach vo veci 6Co/764/2014). V zmluvách uvedená výška úrokovej sadzby 70,01 % ročne nemá žiadne opodstatnenie v demokratickej spoločnosti, nemožno ju označiť inak ako úžernú a odporujúcu dobrým mravom. Tieto okolnosti sú len podporné, ktoré dokresľujú spôsob podnikania žalovaného a jeho správanie sa v spotrebiteľských záväzkoch, ktoré však neboli primárne pre rozhodnutie odvolacieho súdu o potvrdení napadnutého rozsudku podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

11. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola plne úspešná žalobkyňa, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.